

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15.—Έν δε ταίς έκασχ. φρ. 16.—Έν τω έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, άπέναντι τής οικίας Φιλίμονος παρά τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ, όσοι άπεδήμησαν έκείθεν παρακαλοϋνται όπου εύρίσκονται να μζς στελλωσι τήν νέαν διεϋθυσίν των προς εξακολούθησιν τής άποστολής του φύλλου.

ΤΟΠΟΝ ΚΥΡΙΟΙ ΜΟΥΣΟΥΑΜΑΝΟΙ

Άν και Βίσμαρκ, δέν θά έφαντάζετο πιστευόμεν ποτε ότι ή τελευταία εύφολογία του, καθ'ήν μεταξύ αυτού και του Γλάδστωνος τοιαύτη ύπάρχει διαφορά, ότι εκείνος μέν φυτεύει δένδρα, ένφ αυτός, ως καλός ύλοτόμος, τά κόβει, θέλων με τούτο να δείξη ότι ο μέν οικοδομεί, ο δε καταστρέφει, θά έφωτίζετο τώσον όγλίγωρα υπό τώ πύρ των πρό του λιμένος τής Άλεξανδρείας πυρυβόλων Άρμυτρογγ. Ούτω τά τρυφερώτερα άσματα έν τοίς μελοδράμασιν αυγάζονται υπό ήλεκτρικού φωτός. Ο Γλάδστων, ως καλός regisseur τής πολιτικής σκηνης, δέν ήδύνατο να παραλείψη τήν τιμήν αυτήν εις λόγους τώσω μεγάλου συναδέλφου. Τώρα ο Γερμανός άρχιγραμματεΰς θά δύναται να λέγη ότι ο πρωθυπουργός τής Άγγλίας δέν είναι μόνον επιδέξιος ύλοτόμος, αλλά και εύστοχος πυροβολητής.

Έκπληξιν δέν έγέννησεν ο υπό άγγλικών πλοίων βομβαρδισμός τής Άλεξανδρείας έκπληξιν προεκάλεσεν ή βραδύτης μεθ' ής τώ γεγονός τούτο εξέτελέσθη. Όταν ήκουσεν ο κόσμος τās σφαγās έν Άλεξανδρεία, έπρίμενεν άμέσως παρά των Βασιλικών πλοίων τής Άγγλίας να κάμουν εκείνο τώ όποϊον έκαμαν μόλις προχθές. Αι σφαγαί έκείναι ήσαν φελλαχική επίθεσις εναντίον τής Άγγλίας. Τώ ξύλον τώ όποϊον έφαγεν από Βερβερίνους και Βεδουίνους ο Πρόξενος Κούκων, τώ έφαγεν έπ' όνόματι τής Άγγλίας. Η πρόσκλησις των Έφείδρων και τά οχυρωματικά έργα του λιμένος τής Άλεξανδρείας έστρέ-

φοντο κατά τής Άγγλίας. Ο Άραβη προσωπικόν αντίπαλον είχε τόν Μάλετ. Η άγγλογαλλική επέμβασις είχε καταντήσει τελευταίως καθαρώς άγγλική. Η τουρκική διπλωματία έτριβε μυστικά τās χείρας βλέπυσα ότι κατά βάθος είχε υπέρ έκυτής όλας τās δυνάμεις, πλήν τής Άγγλίας, αλλά και αυτή ή Άγγλία υπό τόν τουρκιφάγον Γλάδστωνα προσεκύνει περισσότερον τήν τουρκικήν ήμισέληνον από τόν βρεττανικόν άστέρα. Διά τουρκικής πολιτικής, διά τουρκικού στρατού, διά τουρκικής έπεμβάσεως ένόμισεν ότι θά λύση τās αίγυπτιακάς περιπλοκάς. Ο Γλάδστων είχε φέρει εις άπελπισίαν τήν άγγλικήν υπερηφάνειαν. Η Συνδιάσκεψις των πρέσβων έν Κωνσταντινουπόλει διερμηνεύετο ως νέα άγγλική ταπεινώσις. Η κοροϊδευτική Έγκύκλιος τής Πύλης ότι τά πάντα έν Αίγυπτω έχουσι λίαν καλώς, ότι μεταξύ Σουλτάνου, Άντιβασιλέως και Άραβη ύπάρχει πλήρης συμφωνία περι άποκαταστάσεως τής τάξεως, και ότι ή Συνδιάσκεψις επομένως καθίστατο ματαιία πολυτέλεια, ήτο ειρωνία κατά του Γλάδστωνος, ή παρασημοφόρησις επί τέλους του Άραβη, ήτο ή έσχάτη τουρκική αυθάδεια κατά τής τώως άγγλικής άπραγμωσύνης.

Άλλ' ιδού ότι τώ Υπουργείον Γλάδστωνος, δειλόν έν Δουλαίνω, δειλότερον έν τω έλληνοτουρκικώ ζητήματι, πρειασκευμένον και φιλοσοφικόν ή τολμηρόν και ενεργητικόν έν τω Ιρλανδικώ, αναλαμβάνει να κόψη τώ αίγυπτιακόν ζήτημα βομβοβολούν τήν Άλεξανδρείαν, άποβιβάζον στρατόν, καθηλοϋν τās αίγυπτιακά πυροβολοστάσια, καταρρίπτον εις σωρόν οικοδομάς και άνάκτορα, συνάπτου μάχας προς Αίγυπτίους και προξενούσιν σημαντικάς ζημίας εις τās αίγυπτιακά στρατομαζώματα. Έκίστη ξυλιά ήν έφαγεν ο πρόξενος Κούκων θά πληρωθῃ με τόν θάνατον εκατόν Αίγυπτίων και έκαστον βρεττανικόν θυμα των φελλαχικών ροπαλών θά έκδικηθῃ με τās έρείπια τās όποια σωρεύουσι τώρα έν Άλεξανδρεία τās Άγγλικās Άρμυτρογγ. Πώς άλλως θά εξέδικεϊτο ή υπερήφανος Άγγλία τώ αίμα των τέκνων της; Ποία άρχή έκ του χάους τής άναρχίας θά τήν ίκανοποιεί; Ο αντίβασι-

λεύς ή ό Σουλτάνος ή ό Άραβη; Οι δύο πρώτοι εξουδε-
τερούνται υπό του τρίτου, ή δέ τρίτος δέν είναι αρχή, άλ-
λά συνωμότης κατά του κυρίου του και κατά της χώρα
του. Διά νά λάβη δύο γαλόνια περισσότερα εξήγειρεν
όλην αὐτήν τήν συμφοράν επί του αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

Καί αὐτή μὲν ή επιβάνεια του ζήτηματος' αλλά τό
βάθος, ότι ή **Άγγλία έχει ανάγκην της Αιγύπτου.**
Η Αιγυπτος είναι δρόμος αγγλικός. "Αν δύναται νά στε-
ρηθῆ τόν Όκεανόν της, δύναται επίσης νά στερηθῆ της
Αιγύπτου της. Διότι ό Βήκονσφιλδ τό εἶπεν: ή Άγ-
γλία εἶνε μουσουλμανική αὐτοκρατορία, δέν είναι εὐρω-
παϊκή. "Αν ἔχη 40 εκατομμύρια Εὐρωπαίων ὑπηκόους,
ἔχει εκατόν σαράντα Μωαμεθανών. Εἰς τήν επικράτειαν
της αὐτήν ἀπό ποῦ ἄλλου θά πάγῃ εἰμῆ ἀπό τήν Αἴγυ-
πτον; Διά τοῦ ἀκρωτηρίου της Καλής Ἐλπίδος τήν χω-
ρίζουν ἀπό της Βομβάης ἑνδεκακισχίλια μίλια· ἐνῶ διά
της Σουεσειῶν διώρυγος ἑξακισχίλια μόνον. Τό κέρδος
αὐτό τῶν πέντε χιλιάδων μιλίων σημαίνει κέρδος εἰκοσιν
ἡμερῶν· και ἐντός εἰκοσι ἡμερῶν χαλά και φιάνεται κί-
σμος.

Αὐτήν τήν ὁδόν, αὐτήν τήν πύλην ἐζήτησε νά ἐμφράξῃ
εἰς τόν Ἀήτητον, εἰς τόν Ὑπερήφανον, εἰς τήν Κατα-
στροφῆν, εἰς τόν Σουλτάνον ό μελοδραματικός ἦρος
Άραβης, ό γελοῖος Ράδχαμης της Ἰδδας, κρατῶν πα-
σαβοῦρῶν τινά της Μίκκας ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ και ἄξεστον
νεμποῦτι ἐν τῇ ἄλλῃ. Τώρα ή πασαβοῦρα ἐξεσχίσθη, τό
νεμποῦτι ἐθραύσθη και ό τελευταῖος Αἰγύπτιος Ριέντσης
ἔμεινε μέ τούς δύο του μύστακας και τό ἀνωφερές μέτω-
πόν του, τύπτων τήν κεφαλὴν κατά τοῦ τοῖχου, ότι ή-
θέλησε νά ἀναμετρήσῃ τά βρακιά του πρὸς τήν περικνη-
μιδα της Αὐτοκρατείας τῶν Ἰνδιῶν Βικτωρίας.

Ό βομβαρδισμός της Ἀλεξανδρείας δέν ὀλίγον νά
ὑποληφθῆ και βομβαρδισμός της Κωνσταντινουπόλεως.
Αἱ κατόπιν εορτῆς ή κατόπιν τοῦ πυρός ἐκλιπαρήσεις
του Μουσοῦρου πασαῶ παρὰ τῷ λόρδῳ Γράμβιλ νά μὴν
ἐξακολουθήσῃ πλέον ό βομβαρδισμός και αἱ προγενέστεραι
τῶν ἰκεσιῶν αὐτῶν παραστάσεις ότι ή Ἀλεξάνδρεια δέν
ἔ' αντιταχθῆ εἰς τόν ἀγγλικὸν βομβαρδισμὸν, εἶναι γνη-
σία τουρκικὴ ταπεινοφροσύνη, ἐρχομένη μετὰ μωρῶν ὑπε-
ροφίαν και τὰς γελοίας του Σαῖδ ἀποπειρας πρὸς ὑπερ-
φολάγγισιν της ἀγγλικῆς διπλωματίας. Η Τουρκία εἶπε
τό ἀμᾶρ αὐτῆς. Καί ἦτο καιρὸς νά τ' ἀκούσῃ ή Ἀγ-
γλία τό ἀμᾶρ αὐτό. Εὐτυχῶς δέ τό ἤκουσε πρωθυπου-
ρῶντος του μεγάλου ἐκείνου ἀγγλου, ὅστις πρὸ τετραε-
τίαν περιάγων τήν φλογερὰν του ῥητορείαν ὅπου μία ἀγ-
γλικὴ κόμη και μία ἐξέδρα συλλαλητηρίου, ἐζήτηει ἐπ'
ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ νά πάρουν οι Τοῦρκοι τὰ πλυ-
μαίους και νά φύγουν ἀπό τήν Εὐρώπην. Τό θέλει ό
πολιτισμός, τό θέλει ό νόμος της προόδου, τό θέλει ό
περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν, τό θέλει τό δικαίωμα τοῦ ἰσχυρο-
τέρου. Οι ἀσθενεῖς πρέπει νά ἐκλείψουν· ν' ἀφήσουν τό-
πον εἰς τούς ἰσχυρούς. Η πολυγαμίαι φυσιολογικῶς δέν
ἀντέχει πρὸ της μονογαμίας. Τό χαρμίον θέλει Βα-
βυλωνά· ἀλλά ή Βαβυλὼν μίαν νύκτα μέθης και ὀργῶν
θνήσκει ὑπὸ τὸν περσικὸν ἀκινάκην· τό χαρμίον θέλει
ἀρώματα· εἰς ἀτμοσφαιραν τοιαύτην οι Βασιλεῖς της
Περσίας ἐκύλιον ἐπὶ ἐν ἔτος τὰς ὑποψηφίους ἀλόχους
των, διά νά τὰς μεταχειρισθῶσιν ἐπὶ μίαν μόνην νύκτα
και μόνον ἐξαιρετικῶς νά τὰς προσκαλοῦν και δευτέραν·
ἀλλά τ' ἀρώματα μεθύουν και ή μέθη δέν ἔχει βραχίονας
ἵνα κτυπήσῃ· ἔχει μόνον στραμνὴν ἐκ πτεῖλων ἐρ' ἧς ἀ-
πλοῦται.

Φθάνει! κύριοι Τοῦρκοι και κύριοι Αἰγύπτιοι και κύ-
ριοι Χεδζήδες και κύριοι Βεδουῖνοι. "Αν εἴχετε δυνάμεις
νά συγκροτήσῃτε δύναμιν, θά τό ἐκἀμνατε ἐπὶ τῶσους

"Ἦσαν αὐται αἱ ἀριστοκρατίδες, δὸς εἰπεῖν, της τότε
ἐποχῆς.

Δὲν ὑπῆρχον τότε Σκουλούτιδες, Τσιγγροί, Σερπίρι-
δες, Μελλάδες, Χωρμίδες, Νεγρεπόνται, Κούπιδες, Κα-
ραπάνοι, Παχῦδες, Παπούδωφ, Σχιεμάνιδες, και χίλιοι
ἄλλοι ζάπλουτοι ὁμογενεῖς, οἵτινες πλημμυροῦσι σήμερον
τὰς Ἀθήνας.

Ό Βούρος, ό Σκουζές, ό Μουτσόπουλος και ἄλλοι τι-
νες ντόπιοι ἐκατομμυριούχοι, ἦσαν τότε μετρίως πλού-
σιοι, μάλις ἀναφανόμενοι, πλουτίσαντες ἄλλοι μὲν ἀπὸ
τὰ σηκοτάκια τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν ἐπὶ της Κατοχῆς, ἄλ-
λοι ἀπὸ ὅσα ἐταχυδακτυλοῦρησαν, ὡς ὑπηρεταί της
Δουκείσης της Πλακεντίας, και ἄλλοι ἀπὸ ὅσα ἐκέρδη-
σαν ὡς παραμάγειροι τοῦ Τοσίτσα.

Και αὐτοὶ οι καλοὶ οἰκοκυρεῖοι νῦν Κυριακός, πρώην
δήμαρχος και Κομμουνδούρος ἦσαν πτωχοὶ ἀνωδικοι.

Και ό μὲν ἀπεραντοκτηματίας νῦν Κομμουνδούρος μό-
λις τότε ἀπὸ δικηγορίσκος εἶχεν ἀναδειχθῆ ὑπὸ τοῦ μα-
καρίτου Περρωτοῦ βουλευτῆς και εἶτα ὑπὸ της Ἀμαλίας
ὑπουργός, ό δέ Κυριακός, τοσοῦτον ἐμέτρα πλοῦτον ὑπὸ
τήν λερῆ του φουστανέλα και κατωμπαλωμένην, ὡστε ό
καφεπώλης του Βυζαντίου πολλὰκις τοῦ ἤρνετο πίστω-
σιν και μιανῆς δεκάρας γιά καφέ.

Ἀριστοκρατία λοιπὸν δέν ὑπῆρχε τότε εἰς τὰς κλεινάς
Ἀθήνας, πρώτος δ' εἰσήγαγε ταύτην ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως κατελθὼν ό μέχρι πρὸ τινων ἐτῶν διασκεδάξων

20 ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 20

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(15. ἀρ.θ 312)

Ἄφιξις Ντόκ Τσαρλατάνου
του τοῦπέκλῃν Ἀριστοκράτου.

Μετὰ τὰ ἐν Κύνῳ συμβάντα ή Μαριγούλα ἐκλείσθη
στῇ κάμαρά της και οὐδεὶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τήν εἶδε
Και ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ότι μελαγχολεῖ, ἄλλοι δέ ότι
κάτι σχεδιάζει.

Ἄφνης μίᾳ τῶν ἡμερῶν ἐθεάθη φαρὰ μετὰ της Ἐλέ-
νης εἰς τὸ ἱστορικὸν ὄσον και ρωμανικὸν τότε Ἄντρον
τῶν Νυμφῶν.

"Ἦτο τό Ἄντρον τότε τὸ ἀθηναϊκὸν Φάληρον ἔνθα
ἐσοῦνχζεν ή ἀρίστη τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία.

Ἄπκρῖζετο δέ αὐτῇ ἐκ φοιτητῶν, ἀξιωματικῶν και
τινων κυριῶν φμιζομένων οὐχὶ τοσοῦτον ἐπὶ αὐστηρῶ
ἤθεικῆ.

ἤδη αἰῶνας. Ό περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν δὲ λογαριάζει τήν
μύτην του Χαμίτη και τούς μεγάλους ὀφθαλμούς του
"Αραβῆ· πρέπει νά ζήσωμεν οι ἀνώτεροι ἡμῶν Εὐρω-
παῖοι· και διὰ νά ζήσωμεν, θέλωμεν τόπον ἀπὸ κυρία-
χοι γενῆτε ὑπῆκοοί μας· κύριοι Μουσοῦλμάνοι, ἄλλαις
λέξεσιν, ἀδειάσατέ μας τῇ γωνιά.

Καλιβίν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ Μασκόν, ή ὀγουρλούδικη Μασκόν, ἐχόρτασε
και ἐδρόσισε χθὲς χιλίας περίπου ψυχάς. Τὰ εὐστομώ-
τερα ἐδέσματα ἦσαν: τό βουκουλικὸν τραγοῦδι της Ζο-
φρούᾶ και τοῦ Σαβατιῆ (γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ—μπεεῖ !)
οἱ ἰσπανικοὶ ὀφθαλμοὶ της Jeanne Audree, μαζὺ με τούς
τορευτοῦς βραχίονάς της, τὸν χρυσοβελουδένιον ἰματισμὸν
της και τὰ ντεκολτῆ της δευτέρας ἐνδυμασίας της, τὰ
κάλλη της φωνῆς τοῦ ἔξυφῶνου κ. Καίλια, μεταβαπτι-
σθέντος Δροσίλα, και κατὶ ἀλεξανδρινῆς ζαχαροῦλες πε-
ριφερόμεναι εἰς τήν ἀκτῆν.

Τὸν Ἀλῆ Χουρσὴδ μίην του κ. Νικολαΐδου ἀνέγνω-
μεν μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ. Η αὐτοβιογραφία αὐτῆ
του νῦν ταγματάρχου του μηχανικοῦ αἰχμαλωτισθέντος
ἐν Χίῳ, τῷ 1822 ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ, υἱοθετηθέντος ὑπὸ
του πασᾶ της Μαγνησίας, τουρκεύσαντος και μετονομα-
σθέντος Ἀλῆ-Χουρσὴδ μπέη εἶνε ἀνευ ἀξιώσων, ἀλλὰ
μεστῇ περιπτειῶν, ἀληθεστάτη τήν πλοκὴν και ἀφελε-
στάτη τήν ἀφήγησιν. Η σεμνὴ ἀναβολὴ τοῦ ὕφους ἀ-

ποτείνεται πολὺ εὐχύτερον πρὸς τήν καρδίαν, παρὰ αἱ
πλήρεις κόμπου ἐκείναι φράσεις αἱ κροτούσαι ὅπως και
τὰ τύμπανα μόνον και μόνον διότι εἶνε κεναὶ ἐντός.
"Ὅστις δ' ἐγνώρισε τούς Τοῦρκους καλά, θά ὁμολογήσῃ
ὅτι ό μικρὸς Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέης εἶνε ζωντανὸς τύπος
πλουσίου και θρασέος τουρκόπαϊδος ἀναπνεύσαντος τήν
βαρσίαν και μεμολυσμένην ἐξ ἀρωμάτων και διασθορᾶς
ἀτμοσφαιραν τῶν χαρεμιῶν. Εἶνε δ' ἀξίον ἐκπλήξεως
πῶς ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου, πεισματώδους, ἀτι-
θάσσου, ἀπκνθρώπου Ταμερλάνου, τοῦ φοροῦντος σαλβά-
ρικ και χρυσαῖ σειρήτια και σύροντος ἀπὸ της μέσης του
χαντζάρη, τοῦ ο ροῦντος ἐντός τῶν εἰκονοστασιῶν και
ὀρμῶντος καθ' ἐκάστην στιγμὴν εἰς τὸν ἐξώστην και ἐπι-
καλουμένου τὸ σῆμμετι, μοχαμέτι ὅπως τὸν ἐλευθερώσῃ
ἀπὸ της μητρὸς του ἢν ὀνόμαζε καρὰ κιαήρ, ἠδυνήθη
ν' ἀναβλαστήσῃ ή συγγραφεὺς ή δυνηθεὶς νά γράψῃ μετὰ
τόσης εὐαισθησίας τόσον τρυφερὰ πρᾶγματα μετὰ τόσον
ἐπαγωγῶν χάριτος.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Πειραιῶς :

Σύνταξιν «Μη Χάνεσαι»

Ἐνταῦθα πανικός. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδύται ἐλαβον
ἀπειλητικὴν στάσιν. Πολιορκουσι βαλάντια. Πειραιῶται
ἀμύνονται με βρόδολθερ. Τραοχὴ μεγάλη. Ἀπειλεῖται
ἐξοδος Πειραιῶτων ἐκ φόδου μεταναστῶν τούτων Φιλ-
λάχων. Τρικούπης ἀνακαλεῖ εἰς Πειραιᾶ «Ναύαρχον
Μισοῦλην και Γεώργιον» πρὸς προστασίαν. Ἀπόδασις
διλογίας σκαπκνέων βεβία. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδίται
ἐπιμένουσιν εἰς παράδοσιν βαλαντίων. Λαμβάνουον ὀδηγίας
Ἀραμπῆ πασαῶ. Κίνδυνος μέγας. Βαλάντια χάνονται !

τούς Ἀθηναίους ὡς ἄλλος Ντὲ Κάστρος.

"Ἦτο οὗτος ό πρόδρομος τῶν ὡς ἀρπυιαὶ ἐπιπετόντων
μετ' ἐπειτα ἐπὶ της πτωχῆς Ἑλλάδος ὁμογενῶν, ἦτο ό
προάγγελος της καθόδου τῶν ἀριστοκρατῶν τῶν κλεινῶν
χρυσοκανθάρων.

Και εἶχε μὲν μετονομάσει αὐτὸς ἐκυτόν Ντόκ Ἀριστο-
κράτην, ἄλλ' οι φιλοσκόμμονες Ἀθηναῖοι τοῦδωκαν ἀ-
μέσως τό προσῆκον περατσούκλι ἀποκαλέσαντες αὐτόν
Τσαρλατάνον πρὸς δόξαν ἐνίων ὁμογενῶν.

Τούτον τὸν Τσαρλατάνον λοιπὸν ἀπεφάσισαν νά φέρω-
σιν εἰς τὸν οἶκον της Μαριγούλας κατά τήν ἐσπέραν της
ἡμέρας της ἐξόδου της, ὅπως ἐν μικρῷ σουαρέ τήν δια-
σευδάσωσι.

Τὸ ἐργολαβεῖν τότε ἦτο μία ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας δια-
σκεδάσεις τῶν Ἀθηναίων και Ἀθιδῶν και τῶν δευτέ-
ρων σχεδὸν ή μόνη ἢ κυρία ἐνασχόλησις.

Αἱ με κοπανισμένο γυαλί αὐτοχειρίαι, τὰ πεσίματα
μέσα στὰ πηγᾶδια, τὰ κρημνίσματα ἐνίοτε ἀπὸ τὰ μπαλ-
κόνια ἐνεκα ἐρωτικῶν ἀποτυχιῶν, ἦσαν συνθησάτα παρὰ
ταῖς γυναίξι, ἂν δέ διέτριβεν εἰς Ἀθήνας τότε ό ντό-
κτωρ Σιούμαν ή σωστός Τσαρλατάνος δέν θά ἐκάνισε
τότε τόσον και δέν θά ἔγγραφε τόσα ἐναντίον τῶν Ἀθί-
δων μας, διά τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτιν γιά τὸν ἔρωτα δέν
σκοτόνονται.

Αἱ ἐρωτικαὶ συλλήψεις, νά εἶπω οὕτως, ἦτοι αἱ ἐρω-
τικαὶ ἀπκρχαί, ἦσαν ἀπλοποιημέναι.

"Ἐβλεπες μιά στό παραθύρι και σοῦ ἄρρεσε, περνοῦσες
πέντε ἐξ φορᾶς τήν ἡμέραν, ὡς ποῦ νά σε πάρῃ χαμπέρι
ὅτι τήν ἀγαπᾶς, και, ἂν δέν εἶχε ἄλλος προκατακτῆσει
τήν εὐαίσθητον τοῦ τρυφεροῦ της στήθους καρδίαν, ἦτο
δική σου.

"Αν τήν ἐβλεπες στό δρόμο, στόν περίπατο, στό θέα-
τρον, στό Ἄντρο τῶν Νυμφῶν τέλος πάντων και σοῦ
ἄρρεσε, τήν ἔπερνες, ἀπὸ μακρᾶν, ἂν εἶχε συνοδὸ, κατα-
πόδι μέχρι τοῦ σπιτιοῦ της, ή ἂν μόνη ἐκ τοῦ πλησίον,
της ἐκολλούσες σάν τοιμποῦρι στό πλάγι και με σιγαλῆ
φωνῇ της εὔψαλες τὰ τρομερὰ και εὐαίσθητα αισθη-
ματά σου.

"Αν της ἀπέσπας ἕνα λόγο, ἔστω και ὑβριστικόν, τε-
τέλεσται, ἦτο τετελεσμένη ή κκατάκτησις.

Ἐπιστρέφουσα ή Μαριγούλα μετὰ της Ἐλένης ἐκ τοῦ
Ἄντρου ἔπαθε ὅ,τι ἦτο φυσικόν.

Δύο σπαθαφόροι τὰς ἠκολούθησαν.

— Μόναι, δεσποινίδες, εἶπεν ή εἰς παραλλήλως πλη-
σιάσας αὐτάς, και δέν φοβεῖσθε νά μὴ σας κλέψουν ;

— Και ἔχουν τόσον ὠραῖον βᾶδισμα, ἐπετρέσθεσαν ή
ἄλλοι, σάν πέδικες.

— Τὸ βᾶδισμα κυττάζεις ή τήν καλλονήν ;

— Ὡ, περὶ της καλλονῆς των οὐδεὶς λόγος, εἶνε οὐρὶ
φευγάτα ἀπὸ τὸν παραδείσειον.

— Εἶμαι περίεργος νά μάθω τὸ σπῆτι των.

Ἀπὸ τοῦ γάλακτος τῶν ἀγελάδων μέχρι τῶν στηθῶν τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τῶν κεφαλοτουριῶν μέχρι τῶν κεφαλῶν, ἀπὸ τῆς ἀγαγῆς τῶν νεανίδων τῶν σαλονίων μέχρι τῆς καταγωγῆς τῶν νηπίων τοῦ Βρεφοκομείου, ὅλα ἐδῶ εἶνε νόθα· ὅλα· καὶ αὐταὶ αἱ λεμονάδαις· ἀντὶ δὲν εἰ-
 ξεύρω τίνας περιέχουσι μαρμαρόκοκκιν· σὺ διψᾷς, φλέγεσαι, ἔνοοις νὰ πῆς μίαν λεμονάδα νὰ δροσιθῆς, καὶ ἀντὶ δρόσου παίρνεις ἓνα κωλικόπονον φρικτόν· καὶ μετὰ σὲ θὰ τὸν πάρῃ ἄλλος, καὶ μετὰ τοῦτον ἄλλος. Καὶ αἱ φιάλαι τῶν λεμοναδοπωλῶν μένουσιν ἀνεξερεύνητοι ὡς αἱ βουλαὶ τῆς θείας Προνοίας. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξω εἰς τὰς Στήλας πωλοῦσι λεμονάδας ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν. Ὅστις, λέγει δεκαπέντε λεπτῶν λεμονάδας λέγει νόθους λεμονάδας. Καὶ ἀρὰ γε ὁ πωλητὴς αὐτῶν τὰς πωλεῖ εἰς σκοτεινὴν τινα γωνίαν κρυμμένος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ φόβου, ὡς ἔνοχος, ὡς κακούργος; ὄχι τὰς πωλεῖ ἐν ἀνεκπεταμένῳ χάρῳ, ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνώπιον τοῦ πλήθους, συνιστῶν μὲ τὰς εὐθόμους κραυγὰς τοῦ τὴν εὐθηνίαν τοῦ ἐμπορευμάτος του. Καὶ ἡ ἐπὶ τῆς υγιείας ἐπιτροπὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁμοίᾳ μὲ τὸν περίφημον σχολαστικὸν τὸν μὴ κατεδεχόμενον νὰ ἰδῇ ἐμπρὸς του, στήνει τὰ τηλεσκοπίά της νὰ ἀνακαλύψῃ μακρυνοῦς ἀστέρας καὶ δὲν βλέπει τὸ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς φρέκρ, εἰς τὸ ὅποιον ἀπειλεῖ νὰ μᾶς συμπαρᾶσῃ ὄλους μας.

Ὅστις θέλει νὰ ἰδῇ μίαν ἀληθινὴν Mascotte, ἀπὸ ἐκεῖ-
 νας αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ πανέρι των, φέρουν μαζὴ των καὶ τὴν εὐτυχίαν ὅπου ἂν ὑπάγουν, τὴν εἶδε, ἄμα εἶδε τὴν Ζοφροά· εἶνε στρουμπούλα, ἀροπλασμένη, φορεῖ μὲ γοη-
 τείαν τὸ κοκέτικο καπελάκι της, ἔχει τὰς πλεξίδας της ἐμπρὸς ἐρριμμένας, τὴν μίαν ἀπ' ἐδῶ, τὴν ἄλλην ἀπ' ἐκεῖ, ἔχει τὸ στήθος ἀνυπότακτον κίλατον πεισματωδῶς κατὰ τοῦ καρσέ καὶ προσκαλοῦν σε εἰς βοήθειάν του· εἶνε ἀλη-

θὴς Mascotte διεγείρουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας θελκτι-
 κὰς καὶ μειδιῶσας εἰκόνας εὐτυχίας. Ὡ! καὶ ἡ φωνὴ της! ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔχει τόσον ἄβρον, τόσον δροσερὸν τὸ σῶμα, ἀπορεῖτε πῶς τοιοῦτον περίβλημα συγκρατεῖ τὴν δρόσον τῆς φωνῆς του;

Ἄλλὰ καὶ δυστυχὴς ἡ καυμένη ἡ Mascotte! Ἡ τύχη της εἶνε νὰ καθιστᾷ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς ἐκτὸς τοῦ ἑαυ-
 τοῦ της. Διὰ νὰ εἶνε εὐτυχεῖς οἱ ἄλλοι τῆς ἀπαιτοῦν τὴν σκληροτάτην τῶν θυσιῶν, τῆς ἐπιβάλλουν τὴν βασιαν-
 στικωτέραν τῶν δαιτῶν: νὰ μείνῃ παρθένος. Ὑπάρχουν πολλοὶ σύζυγοι ἔχοντες καὶ αὐτοὶ τὴν Mascotte των εἰς τὴν ὁποίαν ὀρεῖλουν τὴν εὐτυχίαν των καὶ τὰ μέγαρά των· ἀλλὰ—τί εὐτυχεῖς Mascottes! ἡ θαυματουργὸς των δυνάμεις συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐναντίαν δαιταν, καὶ οὕτω καθιστοῦν ὄλους εὐτυχεῖς καὶ δὲν μένει κανεὶς παρακονεμένος.

Ἡ φωνὴ τῆς πρίμας Στεφανίνης εἰς τὸν Ριγκολέτο ὁμοιάζει ποτήριον ὕδατος, τοῦ ὁποῦ μὲλις τὰ ἄνω στρώματα δὲν εἶναι πολὺ θολὰ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον μέρος εἶναι μεστὸν πηλοῦ.

Καὶ ἄλλη παρατήρησις:
 Ἡ φωνὴ τῆς αἰοῦδος αὐτῆς ἐξετασθεῖσα χημικῶς εὐ-
 ρέθη ὅτι περιέχει πολλὴν συριζίνην, ἀηθίνην, ἐντερίνην, ἀλλὰ διόλου πεψίνην καὶ στεφανίνην.

Ἀντιθεσις Ὀλυμπίων καὶ Φαλήρου!
 Εἰς τὸ Φάληρον ὁ πολὺς κόσμος συνωστίζεται εἰς τὸ θέατρον, οἱ δὲ ὀλίγοι μελαγχολικοὶ καὶ φίλοι τῆς μονα-
 ξίας μένουσιν ἐξω ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· εἰς τὰ Ὀλύμπια ὄλος

— Αὐτὸ δὲ εἶνε ὅ,τι εὐκόλον, ἀφοῦ θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ τὰς συνοδεύσωμεν ἕως ἐκεῖ.

— Περιέργων ὅμως, τί ἰδιότροπος μὶδα εἶνε πάλι αὐτὰ τὰ κόκκινα φουστάνια ποῦ ἐφόρεσαν μερικαὶ τόρα. Πι-
 στεύομεν ὅτι αἱ δεσποινίδες θὰ λάβουν τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσουν.

— Ἀπλούστατον, κύριοι, ἀπήντησεν ἀποτόμως στρε-
 φομένη ἡ Μαρριγούλα πρὸς τοὺς δύο νεαροὺς σκληροφόρους, εἶνε ἐπαναστατικά. Καὶ τόρα ἀφοῦ ἐθεραπεύθη ἡ περιέρι-
 γιά σας, πιστεύομεν ὅτι ἐν τῷ ἱπποτισμῷ σας, ὅτι θὰ ἔχετε καὶ σεῖς τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς ἀφήσετε ἡσύχους, ἢ, ἂν προτιμᾶτε, δύνασθε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἐξεφράσατε, νὰ μᾶς συνοδεύσετε, ἕως τὸν οἶκόν μας, ὅπου θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συστήσωμεν εἰς τινὰς νέους μὴ φέροντας ζήφους, ὡς ὑμεῖς, οἵτινες, σὰς διαβεβαιοῦμεν, θὰ λάβωσι προθύμως τὸν κόπον νὰ σᾶς διδάξωσι τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι, καὶ πῶς ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ, ἀντὶ νὰ προστατεύσετε, ἂν τυχὸν ἰδῆτε ἐνοχλουμέ-
 νας παρθένους μόνας βαδίζούσας, τολμάτε ὡς οἱ τῆς τε-
 λευταίας τάξεως ἄνθρωποι νὰ ἐνοχλήτε αὐτὰς, καὶ τοὺς εἰς τὰς φλυαρίας σας ἴδατε κάλλιστα ἀντιτασσομένην τὴν ὑψηλὴν περιφρόνησιν, ἣτις σᾶς ἀξίζει.

— Πικρὸν, δεσποινίδες, μὰ τὴν τιμὴν μας, τοιοῦτον
 πνηγυρικὸν δὲν τὸν ἠλπίζαμεν. Πικρὸν. Εἶθε ἄλη-
 θῶς ἀξίει γὰ ἀντιπροσωπεύετε ἐπαναστατικὰ φρονήματα

μὲ τὸ φουστάνι σας καὶ μάλιστα τὸ κόκκινο.

— Τὸ ὅποιον αἱ Ἰταλίδες φοροῦν ἀπὸ κάτω ὡς μεσο-
 φόρι, γὰρ νὰ μὴν ἀλλάσωσιν κάθε μέρα ἄσπρα, ἄτινα ἄλ-
 λως καὶ εὐκόλως κηλιδύονται, προσέθηκεν ὁ ἕτερος.

— Κύριοι, εἶπεν ἡ Μαρριγούλα μὲ βλέμμα βλοσυρὸν,
 κύριοι, ἂν ἔχετε μικρὰν συναίσθησιν τῆς τιμῆς, εἰπὲ τὸ ὄνομά σας

— Ὡ! Ὡ! Τί; Μήπως σκοπεύετε νὰ πᾶτε νὰ τὸ
 μαρτυρήσετε τοῦ λοχαγοῦ νὰ μᾶς κάμη πάτσι πάτσι!

— Σὺς κάμω ἐγώ.
 Καὶ στιβαρὰ ἐξήστραψε ἡ μικρὰ παλάμη τῆς Μαρ-
 ριγούλας εἰς τὸ μέτωπον ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν, οὐτινος τὸ κράνος ἐκυλίσθη χαμαί.

Ἀὐθαρεῖ τὰ περιέργα πλήθη περιεκύκλωσαν τὰς δύο
 παρθένους καὶ ἀξιωματικοὺς χειροκροτοῦντα.

Ταυτοχρόνως κατέφθασε καὶ ὁ Δόσιος μὲ πέντε ἔξ τῶν
 τῆς σπειράς.

Ἄμα καθὼν τὰ συμβάντα ὤρμησε κατὰ τῶν ἀξιωμα-
 τικῶν κραυγάζων, — βοήθεια, πολίται. Ζητοῦν οἱ σπα-
 θάτοι νὰ μᾶς ἀτιμάσουν καὶ μέισα στὴ μέση τοῦ δρόμου.
 Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐκατὸ χεῖρες συνέσφιξαν τοὺς ἀτυ-
 χεῖς σπαθοφόρους, οὓς καὶ ἀφώπλισαν.

— Δότε μας τὸ ζήφός των, εἶπεν ἡ Μαρριγούλα, θὰ
 τὰ παραδώσωμεν αἱ ἴδια εἰς τὴν βασίλισσαν, ὅπως ἴδῃ,
 εἰς τοῖς ἔχει ἐμπιστευμένην τὴν ἀσφαλείαν της.

σχεδὸν ὁ κόσμος στοιβάζεται εἰς τὴν πλατείαν τοῦ κα-
 φενείου, τοῦ ὁποῦ οἱ ὑπηρεταὶ ἐκτελοῦσι θαύματα τα-
 χύτητος καὶ προθυμίας· οἱ δὲ ὀλίγοι ὑποχονδριακοὶ εἰσ-
 ἔρχονται εἰς τὸ θέατρον.

Ἐκατὸν παράσημα σφρηλατοῦνται δι' ἑκατὸν στήθη.
 Ἄχ πῶς εὐχαριστήθημεν διότι ἑκατὸν ἑκατὸν τὰ σκορ-
 πίζει αὐτὰ τὰ μπιχλιμπιδία ὁ κ. Τρικούπης! Ἀφοῦ πρέ-
 πει ν' ἀντιπροσωπεύωσι κάτι τι, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε
 ἄλλο, ἄς ἀντιπροσωπεύωσι τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸν 100

Ἄν πρόκειται περὶ φιλανθρωπικῆς τιнос παραστάσεως
 τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸν ναῦ-
 λον μιὰς ἰταλίδος συμφωνοῦμεν νὰ συντελέσωμεν
 ὅλοι δι' αὐτό· ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴ
 ὡς καλλιτέχνις, εὐτυχῶς τὴν εἶδομεν καὶ ἀπὸ τοιαύτας
 καλλιτεχνίδας εἰμεθα παραχορτασμένοι.

ΤΟ ΠΑΤΑΤΡΑΚ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(Τηλεγραφικὴ ἠρησιζ διὰ σειρᾶς νεμπουτίων)

Ἄλεξίνδρεϊς, 29 Ἰουλίου, ὥρ. 7 π. μ.

Ἐνῶ ἐλάμβανε πρόγευμά του Ἀραμπῆς, βόμβα μεγά-
 λης ὀλκῆς κατέπεσεν ἐντὸς σοῦπας του. Παραλαβὼν αὐ-
 τὴν τὴν ἐσφενδόνισε κατὰ τοῦ Κεδίβη, ὅστις τὴν ὤραν
 ἐκείνην τοῦ ἐσέρβριε τὸ πιλάφι του.

Ἀύθμερὸν, 9, 45, π. μ.

Κατὰ τὴν ἐκρηξίν ἄλλης βόμβας, πήραν φωτιά τὰ
 μουστάκια τοῦ Ἀραμπῆ. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν μεγάλῃς ὀλ-
 κῆς γλῶσσάν του τὰ ἔσβυσεν. Αἰγυπτιακὸς στρατὸς
 ἐξήττωκράυγασεν ἐπὶ τῇ γενναϊότητι του. Κανονοβολί-
 σμός ἐξακολουθεῖ.

Ἄλεξίνδρεϊς, 29 Ἰουλίου, 11 π. μ.

Χαρέμιον εἰς ἀναστάτωςιν. Μυδράλια ὀξυκόρυφα βίφ-
 θέντα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεῦμουρ
 ἐσκόπευσαν μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος τὰ σελβάρια τῶν
 γυναικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως, κεκηρυγμένων ὄλων ὑπὲρ
 τοῦ Ἀραμπῆ. Μετ' ὀλίγον ἕκαστον σελβάριον περιεῖχε
 καὶ ἄνα ἐν μυδράλιον, τὸ ὅποιον περιστραφέν μετὰ νευ-
 ρικῆς ταχύτητος περὶ τὸν ἄξονά του κατεκάθισε λυγω-
 μένον εἰς τὴν σέλα τῶν μεταξωτῶν σαλβαρίων. Γυναῖκες
 ἐνοχλούμεναι ἀπὸ τοῦ μυδραλίου ἀπέλυσαν τὰς ἀναξυρί-
 δας των. Ἀραμπῆς πνέει μένεα κατὰ Σεῦμουρ.

Ἄλεξίνδρεϊς, 30 Ἰουλίου πρωί.

Ἀπὸ τῶν μιναρῶδων σήμερον ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τῶν
 Χοδζάδων μετὰ τὸ σαμπά ἡ ἀναστήλωσις τῶν κατατρο-
 πηθέντων ὑπὸ τῶν μυδραλίων σαλβαρίων ὡς ἱερῶν ση-
 μαίων τοῦ Προφήτου. Λαὸς πολὺς ἀποφτέρων τῶν φύ-
 λων τρέχουσι εἰς προσκύνημα. Νίκη κατ' Ἀγγλων βε-
 βαία.

Ἄλεξίνδρεϊς, 30, 1 μ. μ.

Κατὰ τὴν πεζοναυμαχίαν Φελλάχοι ὑπὸ τὰς ὀδηγίας
 Ἀραμπῆ ἐξηκόντισαν κατὰ τῆς Καταστροφῆς καὶ τοῦ

— Ὅχι, διέκοψεν ὁ Δόσιος, μὴ λέγῃς βασίλισσαν,
 Ἄμαλιαν μόνον.

Προηγήσεις.

Ζητῶ σέ, τὸ κορίτσι δηλαδὴ ἐκεῖνο, ποῦ συνήντησα
 προχθὲς εἰς τὸν κήπον τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν εἰς τὰς
 Στήλας, σέ, ποῦ ὅταν ἦλθες μαζί μ' ἓνα ἄλλο κορίτσι
 συνομήλικό σου, δηλαδὴ δεκαῆξ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὸ
 ἀραπάκι ἐκεῖνο μὲ τὴ μικρὴ μυτίτσα, ποῦ ἦτο κόκκινα
 ντυμένο, τὸ παχουλὸ καὶ κοντοῦλι, ποῦ ἐφαίνετο ὡς
 σεμνὸ, ἢ ἔκαμε τὰ φρόνημά του, σέ, ποῦ ἀπὸ τὴν στιγ-
 μὴ ποῦ καθίσες ἀντικρῦ μου, μοῦ ῥίχθηκες ἀμέσως, ποῦ
 φορούσες ἓνα καπελάκι κλειστὸ τῆς μύδας μὲ πολλὰ
 λουλούδια ἐπάνω, σέ, τὴν ξανθοῦλα μὲ τὸ σύμμετρον καὶ
 λεπτοκαμυμένον ἀνάστημά σου, ποῦ κρατούσες μιὰ βεν-
 τάγια καὶ ἀερίζεσο διαρκῶς.

Σὲ μὲ τὴν κανονικὴν μυτίτσα σου, τὸ μικρὸ σου στο-
 ματάκι, τὴν συμπεθῆ φυσιογνωμίαν σου, τὰ γλυκὰ σου
 πονηρὰ καὶ ἐφραστικά μάτια, σέ μὲ τὰ κοντὰ μακνίκια
 τοῦ φορέματός σου καὶ μακρὰ γάντια, ποῦ δὲν τὰ εὐγα-
 λες οὔτε ὅταν ἐτρωγες κουλουρί, ποῦ ἔκοψες ἓνα τριαν-
 τάφυλλο καὶ τὸ ἔβαλες στὸ στήθος καὶ μ' ἔκαμες καὶ
 μὲ νὰ κόψω ἓνα ἄλλο καὶ τὸ ἔβαλα στὴ κομπότρικα, σέ,
 ποῦ μοῦ ἐρριχες διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως κάτι γλυ-
 καῖς ματιαῖς ποῦ μὲ τρέλακαν, ποῦ μοῦ χαμογελοῦσες

πάντοτε καὶ ἐστρεψες τὸ καθισμά σου πρὸς ἐμέ, σέ, ποῦ
 ὅταν ἡ φίλη σου, Ζηλεύσασα, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ σοῦ
 κάμη ἀντιπολίτευσι καὶ ἔφερε τὸ δεξί της χεῖρι εἰς τὸ
 στήθος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς αὐτὸ δις καὶ
 τρίς, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε:

— Σ' ἔχω στὴ καρδιά μου, ἢ ἐμὲ νὰ προτιμήσης, ἢ,
 σ' ἀγαπᾷ;

— Καὶ πρὸς ἀπάντησιν ποῦ τῆς ἔκαμα ἐγὼ ἐλαφρὸν
 βλέμμα ἀρνήσεως τὸ ὅποιον ἄμα εἶδε ἐκεῖνη ἐξεροκοκ-
 κίνησε καὶ ἔβαλε παραπονεμένη τὰ μάτια της κάτω, ἐνῶ
 σὺ ποῦ εἶδες ὅλα αὐτὰ, μοῦ ἔσεισες τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ-
 γειρες τὸ μέτωπόν σου θριαμβευτικῶς διὰ τὴν προτίμη-
 σιν, σέ, ποῦ εἶχες ἐξαπλωμένα τὰ πόδια σου ἀπὸ κάτω
 ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν σχήματι χιαστῶ,
 ποῦ τὰ κουνούσες φιλαρέσκως, ποῦ τὸ κοντό σου φουστ-
 νάκι σου, τὸ εἶχες τοιουτοτρόπως πλακωμένο, ὡστε ἄ-
 ρινες νὰ φαίνωνται ἐξ ἐπίτηδες, αἱ ὠραῖαι καὶ εὐτρα-
 φεῖς κνήμαί σου μέχρι γόνατος σχεδόν, σέ, ποῦ ὅταν ἡ
 φίλη σου σοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ συμμαζεύσης τοὺς πόδας
 σου, προσεκοιμήθης ὅτι ἔκαμες τοῦτο, σόρουςα παρεπᾶνω
 τὸ φρέματό σου, σέ ποῦ μὲ ἔκαμες ν' ἀνατριχιάσω ὄλος
 καὶ νὰ ἔσροκαταπίνω τὰ σάλια μου.

Σέ, ποῦ γελοῦσες διὰ παντός, ποῦ ἐλάλεις ἐπιβλητι-
 κῶς καὶ μὲ ὕφος μεγάλης κυρίας, σέ ποῦ ἀφέλεστατα
 μοῦ ἀπέτεινες πρώτη τὸν λόγο καὶ μοῦ εἶπες:

— Τί καύσων σήμερον, ὑμεῖς, κύριε, αἰσθάνεσθε πολλήν;

Ληττήτου και του Σουλτάνου αναριθμητα ρόπκλα. Τῶν δύο πρώτων ὁ θῶρος διετριπῆθη. Ἐξαντληθέντων τῶν ρόπαλων, ὁ Ἀραμπὴς ἐζήτησε νὰ τεθῆ ὁ ἴδιος ὡς γόμωσις πυροβόλου καὶ νὰ ἐκσπενδωνισθῆ ἀκριβῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σέιμου. Λαὸς ὅλος, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀντιβασιλεὺς, γονυπετήσαντες τὸν ἀπέτρεψαν.

Ἄλοξίνδρια, αὐθημερόν.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν, ἡ αἰγυπτιακὴ πανστρατιά κατέφυγεν εἰς ταῖς χουρμαδιαῖς ἐπάνω καὶ ἐμυδροβόλει τοὺς καθηλοῦντας τὰ πυροβολοστάσια Ἀγγλοῦς μὲ χουρμαδοβροχὴν. Ἄνδρες Αἰγύπτιοι φοβούμενοι δευτέραν ἀπόβασιν καὶ ἐκδικούμενοι τὴν κάρφωσιν τῶν πυροβόλων τῶν ἐκτόφωσαν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι τρυφερόν τῶν γυναικῶν τῶν Ἀγγλοῦν καῦται κατὰ συνέπειαν εἰς ἀσπλυσίαν.

Ἄδουόραχίμ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥΣ

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Παρά τινος χριστιανοῦ ἐλθόντος ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον ἐμαθον μετὰ χαρῆς ποῖαν εὐλαβεστάτην ὑποδοχὴν ἐκάματε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Προυσιώτισσας, ἡ ὁποία σὲ ἐπέσκέφθη ἐπὶ τῆς βράχεις ἑκατὸν πεντήκοντα Ἀγρινίων. Ἐχάρην πολὺ καὶ διὰ τὰς νηστείας σας, διότι δὲν ἐμολύνετε τὴν κοιλίαν σας μὲ τὴν παρουσίαν καννὸς σηκοτίου τηγανητοῦ ἢ ἀγγουρίου, ἢ σκόρδου, ἐχάρην καὶ διὰ τὰς γονυκλισίας σας, διὰ τῶν ὁποίων ὅσον σκύπτει κάτω ὁ ἀν-

Καὶ σοῦ ἀπήντησα σαστισμένος γιὰ τὸ θάρρος σου — Ὑπερβ.λικὸν μάλιστα. Καὶ μοῦ ἐπανέλαβες :

— Ἐδῶ, τοῦλάχιστον, ἔχει ὀλίγην δρασά, καὶ σοῦ ζανακαπῆντησα : Ναι, ἀρετὴν μάλιστα. Ποῦ μὲ ἐκαμες μ' αὐτὰ σου τὰ καμώματα καὶ παιχνίδια νὰ πηγαῖ πέντε δέκα ποτήρια μπύρες καὶ νὰ μεθύσω μόνος, ὡς ποῦ μοῦ ἐκαμες καὶ ἡ ἴδια τὴν παρατήρησιν :

— Πῶς ὑποφέρετε τὴν μπύρα τώρα τὸ καλοκαίρι. Βζρουνεὶ πολὺ τὸν στόμαχον, καὶ σοῦ ἀπήντησα πάλιν ἐγὼ μὲ μισοφαγωμένα λόγια : — Δὲν θὰ πῶ ἄλλο ποτήρι. Ἐχετε δίκαιον, σέ, τέλος μὲ τὸ κόκκινον τριανταφυλλοφουστάνι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκοπτα πέντε δέκα λαίμοδέταις, σέ, ποῦ σέ βλέπω κάθε βράδου στὸν ὕπνον μου, χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς σύ.

Σέ, λέγω, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν μας τὸν σκληρόν, σέ ἀναζητῶ τώρα δέκα ἡμέρας καὶ δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ σέ εὔρω, καὶ μ' ἐκαμες καὶ χάλασα ἕνα ζευγάρι παπούτσα, καὶ δὲν ἔχω τώρα νὰ τὰ μπαλώσω, ποῦ μὲ ἔψισε ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς πολλοὺς καὶ μούδωκε ὄψιν τοῦ Ἀράπη τῆς βασιλείσσης, ποῦ σέ ἀνεζήτησα καὶ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἐπικρίας μεταξὺ τῶσων παρθένων, σέ, ποῦ θὰ σέ εὔρω ;

Μοῦ ἔδωκες τόσας ἐλπίδας, ὥστε μὲ ἄφησες χωρὶς ἐλπίδα νὰ σέ εὔρω.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ ἕνα λογάκι, καὶ νὰ πῶ ἄλλα δύο ζαχαρένια ἀπὸ τὸ δικό σου κόκκινον ἀχει-

θωπος τόσον ἀναβαίνει ὁ νοῦς του πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ τοῦ νόμου τῆς ἔλξης ; καὶ τὰς δωρεὰς σας δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον τὰς ἐπιδοκιμαζῶν διότι καὶ μὲν ἡ Παναγία δὲν ἔχει ἐνάγκη, δὲν ἔχει οἰκογένειαν, καὶ ὁ θεὸς τῆς υἱὸς δὲν περιμένει νὰ τὸν θρέψῃ ἢ μητέρα του, ἀλλ' ἔχει θεοτοῦς υἱὸς, τοὺς καλογήρους, καὶ θὰ τὰς προσφέρῃ πρὸς αὐτοὺς τὰς δωρεὰς σας.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ κατὰ τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ νὰ παίρνετε καὶ ἱατρικά. Ἄρ' οὐ εἰς τὸν κόσμον συσσωματοῦνται, συσσεύονται μάλιστα καὶ τοῦ ἱερέως, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ποῦ εἶνε διαφορετικοῦ γένους, διὰτὶ νὰ μὴ συσσωματωθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος ἢ θεῖα χάρις καὶ ἡ ἱατρικὴ, αἱ ὁποῖαι εἶνε τοῦ ἴδιου γένους ; Ὅταν ἔχητε δυσκοιλίότητα, ἀγαπητοὶ μου, ἀδελφοί, κάμετε προσευχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ καθάρισον μὴν τὸ περιφρονῆτε.

Διατὶ, ἀγαπητοί, παρεστράφητε, εἰς πράξεις ἀντιχριστιανικὰς, καὶ ἐκάματε τὸν Σατανᾶ νὰ γαυριζῇ ; διὰτὶ δὲν ἐμιμήθητε τὴν φρονιμάδα τῆς Θεομήτορος ἡ ὁποία οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς ; ὦ ! ἀντὶ νὰ κινήτε τὰς χεῖράς σας ἐπὶ τοῦ σώματός σας κἀμνοντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σὲς τὰς κινεῖτε ἐπὶ ξένου σώματος ἑυλοκοποῦντες αὐτό καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἀναγνώσατε ὅτι ἡ βράχης τοῦ Ζαροκότα εἶνε Πύλη τοῦ ἐλεύου καὶ τὴν ἐκρούσατε διὰ ν' ἀνοιξῇ κατὰ τὸ θεῖον λόγιον ἐκρούετε καὶ ἀνοίγησεται ; Οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ ὅταν πρᾶκεται νὰ κινήσῃ κατὰ τι, κινουσι ὅχι τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν. Τί ἐκαμεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον ὅταν οὗτος ἐκίνησε τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ ὕψους τοῦ Μελχου ; Ἐκίνησε τὴν γλῶσσαν του καὶ τῷ εἶπε : Βάλε τὴν μὲν χεῖρά σου εἰς τὴν θήκην, τὸ ὅποιον μεταφραζόμενον σημαίνει : βάλε τὸ χεῖρ σου εἰς τὴν τρέπη σου. Ὁ Χριστὸς λέγει καὶ ἐβδομηκοντάκις τις ἂν ἀμαρτήσῃ εἰνε σῆσις συγχωρήσεως, καὶ σὲς ἐγένεατε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ταῖς ἐβρέξατε τοῦ Ζαροκότα, διότι ἡμάρτησα

λάκι, σέ πάπια τοῦ γιγαλοῦ, ποῦ θὰ σέ εὔρω ;

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι ; Οὐνα. Ποῦ εἶσαι τρουπωμένη ; Ντοῦε. Δὲν θὰ μὲ πῆς ποῦ ἔβρισκασαι. Ἄλᾳ . . . θὰ παρῇ τέλος . . . Εὐγα . . . ἄλᾳ . . . ἔλα . . . ἄλᾳ . . . θὰ παρῇ τέλος . . . θὰ βρεθῆς ; . . . Δὲν βρισκασαι ; . . . Ἄλᾳ . . . τρέ . . . Ἐπῆρε τέλος . . .

Τὴν δευτέραν ταύτην σάτυραν ἡ Μαριγούλα ἀναγνοῦσα. — Ἴδου, εἶπε, πρὸς τίνα σκοπὸν ἔδωκεν ἡ πατρίς τὸ ξίφος εἰς μερικοὺς. Ἄλλὰ πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν ὅλα αὐτὰ τὰ καθάρματα θὰ ξεκαστρευθοῦν διὰ τῆς λόγχης τῆς ἐθνοφυλακῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ὡς εἶπομεν, τῆς αἰφνυδίας ἐξόδου τῆς Μαριγούλας ἐδίδετο ἡ ἐσπερίς, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ τότε Ντὲ Κάστρος καὶ πρόδρομος τῆς καθόδου τῶν χρυσοκονθάρων ὁμογενῆς Ντὸκ Ἀριστοκράτης Τσαρλατάνος, διηγούμενος τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τραγικὴν τῆς γυναικὸς του ἱστορίαν, καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματά του.

(Ἐπιτελεῖ συνέχεια)

Ἡσαγιάνθρωπος.

μῖαν φοράν ; ἀφ' οὗ δὲ ἀρνεῖται πᾶσαν ἀμαρτίαν, δὲν στοχάζεσθε ὅτι θὰ σὲς καταδιώξῃ εἰς τὸ τρομερὸν δικαστήριον τῆς Δευτέρας παρουσίας δι' ἐβδομηκοντα ἀμαρτίας τὰς ὁποίας τοῦ προεξωφλήσατε ἀπὸ τώρα ;

Εἰσαθε παραδόξοι ἄνθρωποι, ἀδελφοὶ Ἀγρινίωι. Ὅταν μῖαν φοράν ἐβγήκεν ἕνας ἀφωρεσμένος, ἀσεβέστατος, κουτσός, μὲ ξυλοπόδαρο, καὶ ἔγραψε τὰς ἑπταστολὰς ἐνὸς Ἀγρινιώτου καὶ ὁποῖαι εἶνε αἰσχος διὰ τὸ Ἀγρίνιον, οὐδεὶς εὐδὲ τὴν γλῶσσαν του ἐκίνησε, καὶ τώρα μόνον ἡ εὐλαβεία σας ἐπέπεσε κατὰ τῶν εὐλαβῶν νότων τοῦ δυστυχοῦς Ζαροκότα ;

Ὁ Χριστὸς εἶπεν : ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὲ ἐμβάλλει εἰς πειρασμὸν καταστρεψέ το' ἂν εἶνε ὀφθαλμὸς σου ἐξόρυξέ τον, ἂν εἶνε χεῖρ σου, ἀποκοψέ την' κατὰ τὴν λογικὴν λοιπόντου Χριστοῦ σὲς τώρα ἔπρεπε νὰ εἰσαθε κουλοί.

Μετανοήσατε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νηστεύσατε ἀκόμη τρεῖς ἡμέρας, κάμετε ἀκόμη μῖαν λιτανίαν, καὶ ἀρκετὰς γονυκλισίας διὰ νὰ σὲς συγχωρήσῃ ὁ θεὸς καὶ καταπέμψῃ ἐπὶ κεφαλῆς σας τὴν θεῖαν καὶ παντοδύναμον αὐτοῦ εὐλογίαν—ὄχι αὐτὴν ποῦ εἶχατε—ἀλλὰ τὴν ἄλλην.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ἡμῶν

Ἀγάπης

Ράπτης ἱερῶν ἐνδυμάτων.

ΜΠΟΥΜ! ΜΠΟΥΜ!

Ὁ Σέιμουρ ἐξύπνησε μὲ ἥσυχο κεφάλι, ἐλούσθηκε, κτενίσθηκε, ἐντύθηκε καλὰ, ἔφαγε τὸ μπιφτέκι του μὲ ὄρεξι μεγάλην, τρεῖς ὀμελέταις, ὄρνιθες, σαλάτες καὶ μυαλά. Τοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι ὁ πρωτὸς ἀέρας, καὶ ἔρρουφθηε καὶ δύο τρεῖς μοποτίλιες τῆς Μεδέρας.

Καὶ ἅμα πιά καταλάθε τὸν ἑαυτὸ του ντοῦρο σὲ βελουδένιο καναπέ ξαπλώθη μὲ βραχάτι, ἐκάπνισε σὰν θεριακλῆς τὸ τακτικὸ του ποῦρο, καὶ σὰν νὰ στριφογύριζε μὲ τὸ μυαλό του κατὰ τὸ μναλὸ τοῦ κατὶ. Ἦ μοναξιά τοῦ ἔφερνε μεγάλη στενοχωρία, καὶ νὰ βουλιάζῃ τοῦρητο τὰ γύρω του βακάρια.

Κι' ἀφοῦ δὲν εἶχε τίποτα γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλόκοτη τοῦ σκέψε ἰδέα τὰ μυαλά τοῦ Ἀραμπῆ τὰ φρούρια ἐσκέφθη νὰ χαλάσῃ, καὶ σὰν ζευζέκης ἄρχισε μονάχος νὰ γελᾷ. Splendid ! ἐφώναζε εὐθύς, τοῦ ἦλθαν τὰ δαιμόνια, καὶ ἐπρόσταξε ν' ἀνοίξουνε τοῦ Ἀρμστρογγ τὰ κανόνια.

Καὶ τὰ κανόνια ἀνοίξαν τὰ μαῦρα στόματά των, καὶ νὰ ! ἀρχίζει κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν πομπή ! βαρελὰ βαρελὰ ἐτράνταξε ἡ χώρα τῶν θαυμάτων, καὶ ὅλα βάρτα χάλαστα τὰ κάστρα τ' Ἀραμπῆ. Μπάμ ! μπούμ ! ὁ Νεῖλος βούιζε, κουνοῦν ἡ πυρακμίδες, τρυμάζουνε κροκώδελοι, χταπόδια καὶ μαρίδες.

Τῶν σαρκοφάγων ἐξυπνοῦν τὰ σκέλεθρα ἐκεῖνα, σηκώνεται καὶ ὁ Ὄσιρις, ὁ Φθας, ὁ βουὸς ὁ Ἄπις, ἀπὸ τὸ φόβο μούσκεψε ἡ κάθε Ἀραβίνα, καὶ κάθε φιλελεύθερος καὶ ἀτρόμητος Ἀράπης. Ὅλος ὁ κόσμος τρώμαξε μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι, καὶ διόλου δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ Ἀγγλικὸν παιχνίδι.

Καὶ μούμιας ἐζωντάνεψε τοῦ Σέιμουρ ὁ κρότος, εἰς τὸ φτερο σηκώθησαν τόσαι φυλαὶ καὶ γένη, καὶ μόνον μετὰ καὶ ὁ προσφιλεὴς Γεώργιος ὁ πρῶτος μὲ τὴ βροντὴ βρεθήκαμε καὶ πάλι κοιμισμένοι. Μακάριοι οἱ Ἕλληνας καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκόμα, ποῦ τίποτα δὲν τοὺς ζυπνᾷ τοῦ ὕπνου τῶν τῶ στρώμα.

Σὲ χαιρετῶ, ὦ Σέιμουρ, Ἐγγλέζε κωνονιέρη ! Ἐρέθιζε τὰ νεύρα μας μὲ Ἀρμστρογγ κανονιάς, συμμαζέψε τριγύρω σου τ' Ἀράπικο ἀσκέρι, καὶ σκότωσε τὸν Ἀραμπῆ μὲ δύο τρεῖς μπουναῖς. Τὰ ψεύτικα κανόνια του μὲ πρόκες νὰ κερφώσῃς, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο μὲς ἰσ αὐτὰ προσπάθησε νὰ χώσῃς.

Souris.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουνίου 1882.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Μὴ Χάνεσαι,

Οὐδεὶς τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν ἐν Κόβην θλιβεράν μάχην, ἣν περιγράφει ἡ παρ' ὑμῶν ἄριστα συντασσομένη ἔγκριτος ἐφημερίς, οὐδεὶς ἀπέδωκε ποτε λόγον τραγῶν ἢ ἔργων σκληρῶν εἰς τὸν Τσίρον.

Οἱ τρεῖς φιλοπάτριδες ἥρωες ἐδολοφονήθησαν, διότι ἀνευ ἀνάγκης ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῶν ἐκ τῶν νῶτων τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Χρυσοβέργη. Ὁ Τσίρος ἐλυπήθη διὰ τὸ συμβάν· ὡς ἐλυπήθη ἰδὼν τὰ πτώματα τῶν ἡρώων φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀτμοδρόμωνος κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου Μπαλάσκα ἐπὶ φορτηγίδος ἄπασα ἡ Ἐρμούπολις μόνον τὴν διαγωγὴν Χρυσοβέργη καὶ Μπαλάσκα ἐμίσησεν.

Εἰς φιλαλήθης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κύριος Μ. γέρον ἀντισυνταγματάρχης ἔπεσε τὸ μεσημέρι νὰ κοιμηθῇ κατὰ τὴν συνθηθειάν του, ἀλλ' ἀκούει νὰ κτυποῦν καὶ ἐξηγριωμένος καὶ βλασφημῶν μὲ ταῖς παντούφλαις του καὶ τὴν βόμπα ντὲ κάμαρα σηκώνεται καὶ πηγαίνει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Καὶ τί βλέπει ; Τὸν στρατιώτην του ἐπάνω εἰς μῖαν σκάλαν παιδεύον μενον μὲ κατὶ κερφιά.

Ἀντισυνταγματάρχης. Βρέ σὺ ζωὸ, τί κάνεις ἐκεῖ;
Στρατιώτης. (κάνων τὸ σχῆμα ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκάλα). Τὸ βαρόμετρο . . . κύρ ἀντισυνταγματάρχη.

Ἀντισυνταγματάρχης. Τί βαρόμετρο καὶ ξεβαρόμετρο βρέ;

Στρατιώτης. Νὰ, τὸ ξεκρεμῶ, γιὰ νὰ τὸ κρεμάσω χαμηλά.

Ἀντισυνταγματάρχης. Νὰ τὸ κρεμάσης χαμηλά; καὶ γιατί;

Στρατιώτης. Γιατί ἡ κυρὰ εἶπε πῶς σήμερον εἶνε πολὺ ζέστη γιατί τὸ βαρόμετρο εἶνε ψηλά.

Εἰς τὰ Λουτρά τῶν Μεθάνων :

Ἡ ἐγγονὴ κάμνει λουτρὰ καὶ ἐκ στενοχωρίας λειποθυμεῖ.

Αἱ ἄλλαι γυναῖκες ζητοῦν νὰ τὴν βγάλουν.

Ἡ μαμῖτσα τῆς :

— Καλὲ ἀφήστε, μόλις περάσαν δέκα λεπτά, πληρώσαμε πενήντα γιὰ μισὴ ὥρα.

Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Μασκότ, ὁ κ. Ἀγαθόπουλος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν δροσερὰν φωνὴν τῆς κυρίας Ζοφφιά, ψιθυρίζει εἰς τὴν σύζυγόν του μετ' ἐκπλήξεως :

— Πῶς τὸ λές : Νὰ κάμνη τόση ζέστη καὶ ἡ φωνὴ τῆς νὰ εἶναι τόσον φρέσκια ;

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—ὁ Π. ἀηδιάσας ἀπὸ ὅ,τι ἔφαγε, φωνάζει εἰς τὸν ξενοδόχον μετ' ἀπελπισίας :

— Φέρε μου λοιπὸν ποδαράκια Μπουρδούση αὐτολέμονο!

Τὴν ἐπαύριον διανυκτερεύσεως εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων, μεταξὺ δύο γειτονισσῶν ἀπὸ τὸ παράθυρον :

— Καλὲ τί ζέσταις ; Πού τὴν περάσατε χθές;

— Ἐμεῖς πήγαμε εἰς τὰ Ὀλύμπια. Τί ὥρατιὰ πού τραγουδοῦσε ἐκεῖνη ἡ πριμανδόνα ;

— Ἦσαστε λοιπὸν εἰς τὸ θέατρο μετὰ τὰ παιδιὰ, ὅλοι;

— Ὅχι καλὲ, ἐξω, εἰς τὸ καφενεῖο, τ' ἀκούσαμε ὅλα. Ποιὰ πάγει τώρα εἰς τὸ θέατρο, ὅλος ὁ κόσμος κάθεται ἐξω καὶ ἀκούει τὴν παράστασιν.

ΖΕΣΤΗ!

Πῶ! πῶ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι!
τὴν ἔφεραν μαζί των οἱ Ἀλεξανδρινοί·
τῆς Ἀφοικῆς ὁ λίβας φωτιά καὶ λαύρα χύνει,
καὶ οὔτε λεπτὸ ἀγέρι τὰ φύλλα δὲν κουνεῖ.
Ἰδρόνουε ἡ σάρκες, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια,
καὶ χωριστὰ κοιμοῦνται νεοῦπάνδρων ταῖρια.

Ὁ Κουμουνδοῦρος πάει νὰ κάμη τὰ λουτρά του, καὶ ἀφίνει τὸν Τρικούπη νὰ ἀντιβασιλεύῃ ποτὲ τοῦ ὀρίφης δὲν σκάνει τὴν καρδιά του, καὶ σύμφωνα μετὰ κάθε ἀέρα ταξιδεύει.

Τοῦ Δεληγιάννη μόνο δὲν παύει ἡ μανία, καὶ ἀκόμη μᾶς δροσίζει μετὰ λόγους ἡ *Πρωτὰ*.

Ἐχῶθη καὶ ὁ Τρικούπης μετὰ ἑστῶν χαρτιῶν τὰς στίβας μετὰ στέμμα εἰς τὸ κεφάλι καὶ τρικαντὸ βαρὺ· μὰ φαίνεται καὶ ἐκεῖνον τὸν ἔσφιξε ὁ λίβας, καὶ ὅποιον ἔβρισκε ἔμπρός του παρασημοφορεῖ. Παράσημα ἔμπρός του καὶ πίσω σκορπισμένα, καὶ ἂν τὸν παρασφίξη, θὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμένα.

Ὁ Καλλιγᾶς μονάχα δὲν θέλει νὰ ἰδρῶνῃ· ἀφίνει κατὰ μέρος καὶ τράγους καὶ κατσίκαις, καὶ εἰς τοῦ τρελλοῦ Φαλήρου τὸ κύμα ζαχαρόνει, καὶ εἶναι ὅλο γέλοια, τσακίσματα καὶ γλύκαις. Μέσα εἰς αὐτὴ τὴ ζέστη, πού καὶ τζιτζίκι σκάνει, ποῖος κάθεται κλεισμένος λογαριασμοὺς νὰ κάμη;

Ὁ Σέυμουρ ὁ ἄγγλος μετὰ πείσμα βουβαρδίζει τοῦ Ἀραμπῆ τὰ κάστρα, καὶ ἡ Αἴγυπτος χαλᾷ καὶ τοὺς Στραβαραπάδες ἡ ζέστη δαιμονίζει, καὶ τοὺς παραφουσκώνει μετὰ σχέδια ἕψηλά. Καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη μετὰ χέρια σταυρωμένα τὸν Ἀραμπῆ κυττάζει καὶ τάχει σὰν χαμένον.

Καὶ οἱ Τοῦρκοι θυμωμένοι ἀπλόουν τὸ ζωνάρι, καὶ τῆς Φατμές στηλόνουν τὸ ἱερὸ βρακί, μέσα εἰς αὐτὴ τὴ ζέστη λίγη δροσιὰ νὰ πάρῃ, καὶ ἀρχίζει νὰ φουντώνῃ φωτιά πολεμική. Εἰς τὴν Εὐρώπη τρόμος, εἰς τὴν Αἴγυπτο λεμποῦτι, καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὴ ζέστη ἀνάθει τὸ μπαροῦτι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς μας, λένε, τὸν θρόνονα μας θ' ἀφήσῃ, καὶ ὁ νέος Κωνσταντῖνος τὸ στέμμα του θὰ πάρῃ τὸ κίνημά του τοῦτο πολὺ θὰ μᾶς λυπήσῃ, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλει, τοῦ κάνουμε τὴ χάρι. Καλὸ τοῦ κατευόδιου, καὶ ἐλεύθερος ἄς πάγῃ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μακρυὰ εἰς τὴν Κοπεναῖγη.

Πῶ! πῶ! τί ζέστη τούτη, τί φούρνος, τί καμίνι!
πανιάζει κάθε γλώσσα, ὁ λάρυγγας κολλᾷ,
παραλυμένα ὅλα τὰ νεῦρα μας ἀφίνει,
καὶ νεροουλιάζουν ὅλα τ' ἀνθρώπινα μυαλά.
Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ κοιμοῦμαι μετὰ μιά κρυφὴ ἐλπίδα,
νὰ στρίψῃ καὶ τὴ δίκη σας καὶ ἡ δίκη μου βίδα:

Souris.